

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

JULIANE KOKOTT

fremSAT den 13. juli 2006¹

I — Indledning

1. I 1996 blev to skibe fra henholdsvis Nederlandenes og Det Forenede Kongeriges fiskerflåde overført til Argentina. Fællesskabet støttede denne foranstaltning med i alt 7 464 585,60 ECU. Efter Kommissionens opfattelse har denne støtte imidlertid ikke opfyldt sit formål, da de sagsøgte medlemsstater har udstedt tilladelser til at fiske til nye skibe i stedet for de overførte skibe. Derfor har den anlagt nærværende to traktatbruds-søgsmål, som retligt set i det væsentligste er identiske. I det følgende vil jeg imidlertid påvise, at Kommissionen har støttet sine søgsmål på det forkerte retsgrundlag.

fartøjet. Fællesskabsretten indførte for første gang en sådan licens ved artikel 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur² (herefter »fiskeriforordningen«):

»1. Rådet opretter efter fremgangsmåden i traktatens artikel 43 inden den 31. december 1993 en fællesskabsordning, der skal finde anvendelse senest fra den 1. januar 1995, og hvori der fastsættes regler for det minimum af oplysninger, der skal angives i de fiskerilicenser, som medlemsstaterne udsteder og forvalter.

II — Retsforskrifter

2. For at få tilladelse til at fiske, skal fiskerfartøjer have en fiskerilicens, som følger

Fra tidspunktet for fællesskabsordningens ikrafttræden skal medlemsstaterne anvende

¹ — Originalsprog: tysk.

² — EFT L 389, s. 1, som ændret ved akt vedrørende vilkårene for Kongeriget Norges, Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, BILAG I — Liste omhandlet i artikel 29 i tiltrædelsesakten — X. FISKERI (EFT 1994 C 241, s. 189). Forordningen blev med virkning fra den 1.1.2003 erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20.12.2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (EFT L 358, s. 59).

nationale fiskerilicensordninger. Medmindre andet er bestemt, skal alle fællesskabsfiskerifartøjer have en fiskerilicens, som følger fartøjet.

ordningen«). De væsentlige bestemmelser lyder som følger:

»Artikel 1

Ovennævnte bestemmelser berører ikke nogen specifik ordning, der eventuelt er i kraft på fællesskabsplan, eller ordninger, der kræves i henhold til nuværende og fremtidige internationale aftaler.

1. Der indføres en fællesskabsordning for det minimum af oplysninger, der skal angives i de fiskerilicenser, der er omhandlet i artikel 5 i forordning (EØF) nr. 3760/92.

2. Licensordningerne gælder for alle fællesskabsfiskerifartøjer, som udøver fiskeri i fællesskabsfiskerifarvande eller i tredjelandsfarvande eller på åbent hav. Fællesskabets minimumsinformationskrav gælder også for fartøjer fra tredjelande, der udøver fiskeri i fællesskabsfiskerifarvande i henhold til internationale aftaler.«

2. Alle EF-fiskerifartøjer skal være i besiddelse af en fiskerilicens, som følger fartøjet.

3. For fiskerilicenserne, som følger fartøjet, blev der fastlagt nærmere regler i Rådets forordning (EF) nr. 3690/93 af 20. december 1993 om en fællesskabsordning om regler for det minimum af oplysninger, der skal angives i fiskerilicenser³ (herefter »oplysningsfor-

3. Licensen skal opbevares om bord.

4. Det er forbudt fiskerifartøjer at fange, medføre, omlade og lande fisk, hvis fiskerilicensen ikke er blevet udstedt eller er tilbagekaldt eller suspenderet.

3 — EFT L 341, s. 93. Denne forordning blev ophævet ved Rådets forordning (EF) nr. 700/2006 af 25.4.2006 om ophævelse af forordning (EF) nr. 3690/93 om en fællesskabsordning om regler for det minimum af oplysninger, der skal angives i fiskerilicenser (EUT L 122, s. 1) og erstattet af Kommissionens forordning (EF) nr. 1281/2005 om forvaltning af fiskerilicenser og om, hvilke oplysninger fiskerilicenserne mindst skal indeholde (EUT L 203, s. 3).

[...]

Artikel 3

Flagmedlemsstaten udsteder og forvalter fiskerilicenserne for de fiskerfartøjer, der fører dens flag, under hensyn til bestemmelserne i artikel 11 i forordning (EØF) nr. 3760/92.

[...]

Artikel 5

Flagmedlemsstaten suspenderer fiskerilicenserne for fartøjer, der midlertidigt oplægges, og tilbagekalder fiskerilicenserne for fartøjer, der endeligt ophører med fiskeri.«

4. Den i oplysningsforordningens artikel 3 nævnte artikel 11 i fiskeriforordningen pålagde Rådet at fastsætte målene for omstruktureringen af Fællesskabets flåde:

»Under hensyn til bestemmelserne i afsnit I fastsætter Rådet efter fremgangsmåden i

traktatens artikel 43 på et flerårigt grundlag og første gang inden den 1. januar 1994 målene og de detaljerede regler for en omstrukturering af Fællesskabets fiskerisektor med henblik på at opnå en bæredygtig ligevægt mellem ressourcerne og udnyttelsen heraf. Denne omstrukturering skal ligeledes i hvert enkelt tilfælde tage hensyn til de eventuelle økonomiske og sociale følger og til de særlige forhold i fiskeriområderne.«

5. I henhold til denne bestemmelse vedtog Rådet beslutning af 20. december 1993 om mål og detaljerede regler for en omstrukturering af Fællesskabets fiskerisektor i perioden 1. januar 1994 til 31. december 1996 med henblik på at opnå en bæredygtig ligevægt mellem ressourcerne og udnyttelsen heraf⁴ (herefter »omstruktureringsbeslutningen«). Den lyder som følger:

»Artikel 1

1. Fiskeriindsatsen for hver medlemsstats fiskerflåde skal i forhold til målene i de midlertidige udviklingsprogrammer fastsat pr. 31. december 1991, senest pr. 31. december 1996 være reduceret med:

— 20% for trawlere, der udøver fiskeri med bundtrawl efter demersale bestande

4 — EFT 1994 L 10, s. 20.

- 15% for fartøjer, der udøver fiskeri med skrabere eller bomtrawl efter bentske bestande
 - 0%, dvs. ingen forøgelse, for andre flådekategorier.
6. De specifikke mål på det relevante tidspunkt fremgår af Nederlandenes vedkommende af Kommissionens beslutning af 21. december 1992 om et flerårigt udviklingsprogram for Nederlandenes fiskerflåde (1993-1996) i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86⁵ og for Det Forenede Kongeriges vedkommende af Kommissionens beslutning af 21. december 1992 om et flerårigt udviklingsprogram for Det Forenede Kongeriges fiskerflåde (1993-1996) i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86⁶.

2. Mindst 55% af den i stk. 1 nævnte reduktion af fiskeriindsatsen skal udelukkende bestå i egentlige kapacitetsnedsækninger.

Artikel 2

Kommissionen sikrer, at de i artikel 1 omhandlede mål og detaljerede regler gennemføres inden for rammerne af de flerårige udviklingsprogrammer for EF-fiskerflåderne, som blev godkendt ved Kommissionens beslutninger af 21. december 1992, med eventuelle ændringer inden for rammerne af samme procedure.«

7. Bestemmelser vedrørende midlerne til at nå disse mål fremgår af Rådets forordning (EF) nr. 3699/93 af 21. december 1993 om kriterier og betingelser for EF-strukturinterventioner inden for fiskeri, akvakultur og forarbejdning og afsætning af fiskerivarer og akvakulturprodukter⁷ (herefter »strukturinterventionsforordningen«). For nærværende sager er artikel 7 og 8 relevante.

5 — EFT L 401, s. 15.

6 — EFT L 401, s. 33.

7 — EFT L 346, s. 1, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1624/95 af 29.6.1995, kodificeret ved Rådets forordning (EF) nr. 2468/98 af 3.11.1998 om kriterier og betingelser for EF-strukturinterventioner inden for fiskeri, akvakultur og forarbejdning og afsætning af fiskerivarer og akvakulturprodukter (EFT L 312, s. 19) og erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17.12.1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet (EFT L 337, s. 10).

»Artikel 7

I fornødent omfang træffer medlemsstaterne foranstaltninger i form af endeligt ophør eller begrænsning af fartøjernes fiskeriaktivitet.

Fælles bestemmelser

1. Hvis det ved det flerårige udviklingsprogramms udløb viser sig, at de kapacitetsnedsættelser, som er finansieret med offentlig støtte alene, har gjort det muligt at mere end opfylde målene for en given kategori af en medlemsstats flåde, kan den nye situation, alene som følge af denne støtte, ikke lægges til grund for at tage ny kapacitet i anvendelse.

[...]

2. [...]

Artikel 8

Justering af fiskeriindsatsen

1. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at justere fiskeriindsatsen for som et minimum at nå målene i de flerårige udviklingsprogrammer, der er nævnt i artikel 5.

2. Foranstaltningerne i form af fartøjers endelige ophør med fiskeri kan navnlig omfatte:

— ophugning

— endelig overførsel til et tredjeland, for så vidt denne overførsel ikke kan forventes at krænke internationale regler eller være til skade for bevarelsen og forvaltningen af fiskeressourcerne

— fartøjets endelige overgang til anden anvendelse end fiskeri i EF-farvandene.

[...]

Medlemsstaterne sikrer sig, at de fartøjer, der er berørt af disse foranstaltninger, slettes af registrene og EF-fortegnelsen over fiskerfartøjer. Desuden sikrer de sig, at fartøjer, der er

slettet, for bestandig udelukkes fra at fiske i EF-farvandene.

10. De relevante bestemmelser i denne aftales artikel 5 fastsætter:

3. [...]«

»1. Parterne skaber gunstige betingelser for oprettelse i Argentina af virksomheder med kapital med oprindelse i en eller flere af Fællesskabets medlemsstater samt stiftelse af blandede selskaber og fællesforetagender med henblik på i fællesskab at udnytte og i givet fald forarbejde de argentinske fiskeressourcer på de betingelser, der er fastlagt i protokol nr. 1 og bilag I og II.

8. Overførslen af fartøjerne i nærværende sager skete imidlertid ikke umiddelbart i medfør af strukturinterventionsforordningen, men i medfør af aftalen om forbindelserne mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Argentinske Republik på havfiskeriområdet af 24. maj 1994⁸.

2. [...]

9. Niende betragtning lyder:

3. Fællesskabet letter som led i sin politik for omstrukturering af fiskerflåden optagelsen af EF-fartøjer i de virksomheder, der er oprettet eller oprettes i Argentina. [...]«

»SOM ER OVERBEVISTE OM, at denne nye form for samarbejde inden for fiskeri kan åbne adgang for nye fiskerimuligheder, bidrage til målsætningen om fornyelse og omstilling af den argentinske fiskerflåde og omstruktureringen af Fællesskabets flåde samt fremme den rationelle udnyttelse af ressourcerne på længere sigt.«

11. Fællesskabets fremme heraf fremgår af aftalens artikel 7, stk. 1:

⁸ — EFT 1993 L 318, s. 2.

»1. Med henblik på at fremme oprettelsen af sådanne virksomheder, som er omhandlet i

artikel 5, ydes der i overensstemmelse med bestemmelserne i protokol nr. 1 finansiel støtte til de projekter, parterne udvælger i overensstemmelse med artikel 6.«

III — Faktiske omstændigheder og påstande

A — Sag C-34/04 — Kommissionen mod Nederlandene

12. Sagen mod Nederlandene drejer sig om overførsel af to fartøjer, Wiron III og Wiron IV, til et blandet selskab i henhold til aftalen med Argentina. Fartøjerne blev overført i juli 1996. Kommissionen støttede dette økonomisk ved beslutning af 16. december 1996 rettet til Nederlandene, fartøjernes ejere og det blandede selskab. Støtten udgjorde pr. fartøj 1 852 236 ECU til de tidligere ejere og 277 835,40 ECU til det blandede selskab.

13. Nederlandene udstedte efterfølgende nye licenser til andre fartøjer, som overtog de to overførte fartøjers plads i registeret over fiskerfartøjer.

14. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 3690/93 af 20. december 1993 om en fællesskabsordning om regler for det minimum af oplysninger, der skal angives i fiskerilicenser, da sagsøgte ikke har suspenderet fiskerilicenserne for fiskerfartøjerne Wiron III og Wiron IV, efter at disse fartøjer definitivt blev overført til Argentina.

2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15. Kongeriget Nederlandene har nedlagt følgende påstande:

1. Frifindelse.

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

B — Sag C-64/04 — Kommissionen mod Det Forenede Kongerige

16. De omstændigheder, som ligger til grund for sagen mod Det Forenede Kongerige, er følgende: I andet halvår af 1996 ansøgte ejerne af fartøjerne Cleopatra og Ocean

Quest Det Forenede Kongeriges Ministerium for Landbrug, Fiskeri og Fødevarer om støtte fra Fællesskabet i henhold til aftalen med Argentina til at overføre disse fartøjer til et blandet selskab. Ministeriet sendte ansøgningerne videre til Kommissionen. I den forbindelse meddelte man, at fartøjerne var blevet udvalgt for at reducere fiskeriindsatsen i Nordsøen.

17. Fartøjernes ejere overdrog derefter de to fartøjers fiskerilicenser til tredjemænd mod et vederlag. Ifølge Det Forenede Kongeriges ret erhvervede disse tredjemænd retten til at få udstedt en tilsvarende fiskerilicens til et fiskerfartøj.

18. Da de kompetente myndigheder i Det Forenede Kongerige blev bekendt med overdragelsen af licenserne, forespurgte de hos Kommissionen, om dette var tilladt. Kommissionens kompetente tjenestegrene afviste denne fremgangsmåde.

19. Ikke desto mindre vedtog Kommissionen den 16. december 1996 en beslutning rettet til Det Forenede Kongerige, de oprindelige ejere af fartøjerne og de blandede selskaber, hvorved Fællesskabet bevilgede støtte. Hvad angår Cleopatra fik fartøjets ejere 1 469 592 ECU og det blandede selskab 220 438,80 ECU. Hvad angår Ocean Quest beløb støtten sig til henholdsvis 1 316 880 ECU og 197 532 ECU.

20. På trods af, at de kompetente myndigheder i Det Forenede Kongerige endnu en gang gjorde opmærksom på overførslen af licenserne, blev disse midler også udbetalt.

21. I sag C-64/04 har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 3690/93 af 20. december 1993 om en fællesskabsordning om regler for det minimum af oplysninger, der skal angives i fiskerilicenser, da sagsøgte har undladt at tilbagekalde fiskerilicenserne for fiskerfartøjerne Cleopatra og Ocean Quest, efter at de permanent blev flyttet til Argentina.

2. Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22. Det Forenede Kongerige har nedlagt påstand om frifindelse og om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

IV — Stillingtagen

23. I begge sager har Kommissionen anlagt sag mod den pågældende medlemsstat, fordi

den, efter at de pågældende fartøjer er blevet flyttet permanent, har undladt at tilbagekalde disse fartøjers fiskerilicenser.

26. Da fartøjerne fortsat anvendes til fiskeri, synes ophør umiddelbart at være udelukket. Imidlertid fremgår det klart af strukturinterventionsforordningens artikel 8, at endelig overførsel til et tredjeland også er et tilfælde af ophør. Endeligt overførte fiskerfartøjer tilhører nemlig ikke længere Fællesskabets fiskerflåde.

A — Oplysningsforordningens artikel 5

24. Kommissionen støtter sin sag på oplysningsforordningens artikel 5. I henhold hertil suspenderer flagmedlemsstaten fiskerilicenserne for fartøjer, der midlertidigt oplægges, og tilbagekalder fiskerilicenserne for fartøjer, der endeligt ophører med fiskeri. Derfor skal det først undersøges, om fartøjerne er ophørt med virksomhed i denne bestemmelses forstand, og derefter skal det eventuelt undersøges, om den pågældende medlemsstat har tilbagekaldt fartøjernes fiskerilicenser.

27. Den nederlandske regering bestrider ganske vist, at strukturinterventionsforordningens artikel 8 kan anvendes på overførsel af fartøjer i medfør af aftalen med Argentina, men det ville være forkert med henblik på licenstildeling ikke at behandle denne overførsel som et endeligt ophør. Uden tilbagekaldelse af licenserne ville disse fartøjer nemlig muligvis kunne fiske som fællesskabsfartøjer i fællesskabsfarvande eller på fællesskabskvoter.

1. Ophør

25. De i nærværende sager omtvistede fartøjer, i sagen mod Nederlandene Wiron III og Wiron IV, i sagen mod Det Forenede Kongerige Ocean Quest og Cleopatra, er blevet taget ud af henholdsvis Nederlandenes og Det Forenede Kongeriges fiskerflåde og overført til den argentinske fiskerflåde med støtte fra Fællesskabet.

28. Derudover skal overførsel af fartøjer til Argentina i henhold til aftalens artikel 5, stk. 3, samt niende betragtning til aftalen bl.a. fremme omstruktureringen af Fællesskabets flåde. Derfor skal der også anvendes *generelle* regler for omstruktureringsforanstaltninger enten direkte eller analogt på overførsel af fartøjer til Argentina⁹. Hvorvidt specielle

⁹ — Jf. i denne retning dom af 13.1.2005, sag C-254/03 P, Eduardo Vieira mod Kommissionen, Sml. I, s. 237, præmis 36 ff. og 63 ff.

regler i aftalen med Argentina udelukker strukturinterventionsforordningens regler, skal ikke undersøges her, da aftalen i hvert fald ikke bestemmer, om overførsel af fartøjer til Argentina skal behandles som endeligt ophør eller ikke¹⁰.

29. Derfor skulle fiskerilicenserne tilbagekaldes fra de overførte fartøjer i henhold til oplysningsforordningens artikel 5.

2. Tilbagekaldelse af licenserne

30. Parterne — herunder Kommissionen — er enige om, at de overførte fartøjer ikke længere råder over fiskerilicenser.

31. Ifølge den nederlandske regerings oplysninger blev de nederlandske fartøjers licenser automatisk tilbagekaldt ved lov. Man har blot givet de frie pladser i det nederlandske skibsregister til nye fartøjer og udstedt nye fiskerilicenser til dem.

32. Det Forenede Kongerige har fremført, at indehaverne af licenserne havde solgt disse til tredjemænd, som havde anvendt licenserne til andre fartøjer. Da fartøjerne endegyldigt forlod Det Forenede Kongeriges fiskerflåde, rådede de derfor ikke længere over licenser, som man kunne have tilbagekaldt.

33. Dette argument synes umiddelbart uforeneligt med princippet om, at licensen følger fartøjet. Ifølge fiskeriforordningens artikel 5, stk. 1, andet afsnit, skal alle fællesskabsfiskerfartøjer have en fiskerilicens, som følger fartøjet.

34. Faktisk er det ifølge Det Forenede Kongeriges og Kommissionens oplysninger imidlertid ikke selve licenserne, som handles, men »licence entitlements«, dvs. retten til en licens. Den egentlige licens kan kun udstedes, såfremt ansøgeren råder over en sådan rettighed. I nærværende tilfælde synes dette at være sket på grundlag af de solgte rettigheder.

35. Derfor synes kravet i oplysningsforordningens artikel 5 at være opfyldt: De fartøjer, som forlod fiskerflåden, råder ikke længere over fiskerilicenser.

10 — Jf. appellanterns argumenter i dommen i sagen Eduardo Vieira mod Kommissionen, nævnt i fodnote 9, præmis 58, og generaladvokat Tizzanos forslag til afgørelse af 16.9.2004, punkt 71 ff.

3. Erstatning af de overførte fartøjers licenser blev udskiftet¹². Det Forenede Kongerige har accepteret denne fortolkning, Kongeriget Nederlandene derimod har afvist den.

36. Kommissionens egentlige kritik er imidlertid rettet mod, at Nederlandene og Det Forenede Kongerige har udstedt *nye* licenser til *andre* fiskerifartøjer, som svarede til licenserne til de fartøjer, der blev overført til et tredjelands flåde med økonomisk støtte fra Fællesskabet. Kommissionen har således påtalt, at de ophørte kapaciteter blev erstattet ved, at der kom nye fartøjer i stedet for de fartøjer, som havde forladt flåden.

37. Ifølge gældende ret er dette entydigt reguleret i artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2371/2002¹¹: Støtte ydes først, efter at licensen er inddraget. Endvidere må denne licens ikke udskiftes. En sådan udtrykkelig bestemmelse fandtes imidlertid ikke på det tidspunkt, som er relevant her.

38. Kommissionen er af den opfattelse, at oplysningsforordningens artikel 5 også uden en sådan udtrykkelig bestemmelse har krævet inddragelse af fiskerilicenser, uden at de

39. Oplysningsforordningens artikel 5 omfattede imidlertid ifølge sin ordlyd ikke udstedelse af licenser til erstatning for suspenderede og tilbagekaldte fiskerilicenser. Den omfattede derimod kun suspension og tilbagekaldelse af licenser.

40. Derfor har Kommissionen forsøgt at udlede et forbud mod udstedelse af erstatningslicenser af målene for omstrukturingsforanstaltningerne i strukturinterventionsforordningens artikel 8, navnlig af målene for at fremme overførsel af fartøjer til Argentina.

41. Da overførsel af fartøjer til Argentina i henhold til aftalen med denne stat skal fremme omstruktureringen af Fællesskabets flåde, har den til formål at reducere Fællesskabets fangstkapaciteter. En reduktion bliver forhindret, såfremt man i stedet for de overførte fartøjer udsteder licens til nye fartøjer.

12 — I henhold til begrundelsen i Kommissionens forslag til forordning (EF) nr. 2371/2002, KOM(2002) 185 endelig, s. 4, svarer bestemmelsen i artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2371/2002 til den allerede gældende ret. Under lovgivningsproceduren har Spanien, Frankrig, Grækenland og Italien imidlertid længe modsat sig denne bestemmelse, jf. Rådets dokumenter 14231/1/02 REV 1, fodnote 31, og 15271/02, fodnote 14.

11 — Nævnt i fodnote 2.

42. Derfor har Kommissionen for så vidt ret, som udstedelse af erstatningslicenser i tilfælde af økonomisk støttet overførsel af fiskerfartøjer skader formålene med støtten.

43. Denne skadelige påvirkning af formålene med støtten tillader dog ikke den følgeslutning, at udstedelse af erstatningslicenser udgør en tilsidesættelse af oplysningsforordningens artikel 5 alene eller sammenholdt med strukturinterventionsforordningens artikel 8.

44. Ingen af de to bestemmelser indeholdt nemlig det fjerneste holdepunkt for en ordning, som ville sikre disse formål ved hjælp af et forbud mod at erstatte inddragne fiskerilicenser. Strukturinterventionsforordningens artikel 8 nævner ikke engang fiskerilicensen. Oplysningsforordningens artikel 5 indeholder kun en forpligtelse til at suspendere eller tilbagekalde et bestemt fartøjs fiskerilicens. Forpligtelsen opfyldes ved, at licensen suspenderes eller tilbagekaldes. Af denne forpligtelse kan man ikke udlede, hvilke betingelser der er knyttet til udstedelse af nye licenser til andre fartøjer. Dette er derimod omfattet af andre bestemmelser, som også tager hensyn til formålene med oplægnings- og ophørsstøtte¹³.

13 — I øvrigt har Det Forenede Kongerige nævnt yderligere en mulighed for at sikre støttens effektivitet: Kommissionen kunne have krævet fællesskabsstøtten tilbage eller have udformet den således, at den kan kræves tilbage, såfremt den ikke opfylder de fastsatte mål. Det ville være en meningsfuld foranstaltning til at undgå spild af offentlige midler.

45. Som den nederlandske regering har antydnet, kunne Kommissionen i sin argumentation mod de pågældende medlemsstater have inddraget oplysningsforordningens artikel 3 i forbindelse med bestemmelserne vedrørende udstedelse af licenser. Derudover kunne strukturinterventionsforordningens artikel 7, stk. 1, første afsnit, også komme i betragtning.

46. Disse bestemmelser er imidlertid ikke genstand for de to foreliggende søgsmål. De kan således heller ikke begrunde, at der gives Kommissionen medhold i søgsmålene¹⁴. Derfor har den nederlandske regering med rette bemærket, at Kommissionen har støttet sit søgsmål på det forkerte retsgrundlag.

47. Følgelig bør både Kongeriget Nederlandene og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland frifindes.

B — Subsidiær undersøgelse af andre bestemmelser

48. Subsidiært — for det tilfælde, at Domstolen anerkender en yderligere udvidelse af søgsmålets genstand, og for at understrege,

14 — Vedrørende udvidelse af sagens genstand se dom af 20.10.2005, sag C-6/04, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, Sml. I, s. 9017, præmis 57 ff.

at den af Kommissionen foreslåede fortolkning af oplysningsforordningens artikel 5 sammenholdt med strukturinterventionsforordningens artikel 8 ikke er nødvendig — vil jeg i det følgende vise, at Kommissionen i nærværende sager heller ikke har påvist nogen tilsidesættelse hverken af oplysningsforordningens artikel 3 eller strukturinterventionsforordningens artikel 7, stk. 1, første afsnit.

1. Oplysningsforordningens artikel 3

49. I henhold til oplysningsforordningens artikel 3 udsteder og forvalter flagmedlemsstaten fiskerilicenserne for de fiskerfartøjer, der fører dens flag, under hensyn til bestemmelserne i fiskeriforordningens artikel 11. Denne nationale kompetence understreges også af de to første afsnit i fiskeriforordningens artikel 5, stk. 1.

50. I modsætning til den opfattelse, som Nederlandene har haft i mellemtiden, men vel imidlertid har opgivet, er medlemsstaterne ikke frit stillet ved udstedelse af licenser, men skal overholde fiskeriforordningens artikel 11. Denne bestemmelse pålagde Rådet at fastsætte målene og de detaljerede regler for en omstrukturering af Fællesskabets fiskerisektor med henblik på at opnå en bæredygtig ligevægt mellem ressourcerne og udnyttelsen heraf.

51. Rådet har fastsat disse mål med omstruktureringsbeslutningen fra 1993. I henhold hertil skulle flådekapaciteterne inden for bestemte områder reduceres og i øvrigt i hvert fald ikke øges. For at nå disse mål skulle medlemsstaterne under Kommissionens opsyn gennemføre såkaldte flerårige udviklingsprogrammer. Henvisningen i oplysningsforordningens artikel 3 til fiskeriforordningens artikel 11 forpligter således indirekte medlemsstaterne til at overholde omstruktureringsmålene i forbindelse med udstedelse af fiskerilicenser.

52. Som den nederlandske regering og Det Forenede Kongeriges regering også anerkender, må der således principielt ikke gives tilladelse til nye fangstkapaciteter. Men begge regeringer anser det principielt for muligt at erstatte ophørte kapaciteter.

53. Her er det ikke nødvendigt med en omfattende gennemgang af, under hvilke omstændigheder det er tilladt at erstatte ophørte kapaciteter. Især er det ikke nødvendigt med en detaljeret gennemgang af de to regeringers argumenter¹⁵

15 — Det Forenede Kongeriges regering har nærmere bestemt anført, at forpligtelsen til at inddrage licenserne uden at erstatte dem først opstår, når fartøjerne ikke længere råder over en licens. den nederlandske regering har afvist at anvende strukturinterventionsforordningen på overførsel af fartøjer i medfør af aftalen med Argentina.

54. Tilsidesættelse af oplysningsforordningens artikel 3, fiskeriforordningens artikel 11, omstruktureringsbeslutningen fra 1993 samt det relevante flerårige udviklingsprogram ville nemlig i begge sager mindst forudsætte, at erstatning af de overførte kapaciteter havde medført, at målene i udviklingsprogrammet ikke blev nået. Hertil har Kommissionen imidlertid intet fremført. Det er uvist, både om begge medlemsstater har opfyldt målene eller ikke, og om inddragelse af licenserne uden at erstatte dem ville have bidraget til at opfylde mål, som ikke blev opfyldt¹⁶.

55. Derfor kan der ikke konstateres nogen tilsidesættelse af oplysningsforordningens artikel 3.

2. Strukturinterventionsforordningens artikel 7, stk. 1, første afsnit

56. Endvidere kunne udstedelse af licenser til erstatning for licenser i de nærværende

tilfælde have udgjort en tilsidesættelse af strukturinterventionsforordningens artikel 7, stk. 1, første afsnit. Uafhængigt af målene i de flerårige udviklingsprogrammer om at reducere kapaciteten forbyder denne bestemmelse erstatning af reducerede kapaciteter. Men den forudsætter, at reduktionen *udelukkende* blev finansieret med offentlig støtte.

57. Kommissionen har dog ikke fremført, at overførslen udelukkende blev finansieret med offentlig støtte. Dette må også betvivles i de nærværende sager, da ejerne af fartøjerne åbenbart ville tjene penge på at drive fiskeri i argentinske farvande. Derudover udgjorde fortjenesten ved at sælge licensrettigheder i hvert fald i forbindelse med overførsel af Det Forenede Kongeriges fartøjer yderligere en grund til overførslen.

58. Derfor kan der heller ikke konstateres nogen tilsidesættelse af strukturinterventionsforordningens artikel 7, stk. 1, første afsnit.

3. Resultatet af den subsidiære undersøgelse

59. Både Kongeriget Nederlandene og Det Forenede Kongerige skulle også frifindes, hvis Domstolen betragtede oplysningsforord-

16 — Dette er set fra Kommissionens perspektiv også relevant, fordi den fejlagtigt har støttet sit søgsmål på oplysningsforordningens artikel 5 sammenholdt med strukturinterventionsforordningens artikel 8. I nærværende sag skal der ses bort fra, at Kommissionen uafhængigt deraf har meddelt, at begge medlemsstater ikke har nået målene i udviklingsprogrammerne mellem 1993 og 1996, jf. Årsberetning fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om resultaterne af de flerårige udviklingsprogrammer for fiskerflåden ved udgangen af 1996, KOM(97) 352, s. 36 for Nederlandenes og s. 45 for Det Forenede Kongeriges vedkommende. Da Kommissionen ikke har gjort dette gældende, skulle de to medlemsstater nemlig ikke tage stilling til det i nærværende sag. Ifølge årsberetningen om resultaterne ved udgangen af 1997, KOM(1999) 157, s. 32 for Nederlandenes og s. 38 for Det Forenede Kongeriges vedkommende, var det året efter i hvert fald hvad angår Det Forenede Kongerige heller ikke længere så entydigt, at det ikke havde nået målene.

ningens artikel 3 eller strukturinterventionsforordningens artikel 7, stk. 1, første afsnit, som en del af sagens genstand. Undersøgelsen af disse bestemmelser har derimod vist, at den af Kommissionen foreslåede fortolkning af oplysningsforordningens artikel 5 sammenholdt med strukturinterventionsforordningens artikel 8 ville udgøre en omgåelse af de krav, som er fastlagt i oplysningsforordningens artikel 3 og strukturinterventionsforordningens artikel 7, stk. 1, første afsnit.

V — Sagens omkostninger

60. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt begge sager, og da den nederlandske regering og Det Forenede Kongeriges regering har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

VI — Forslag til afgørelse

61. På baggrund af ovenstående foreslår jeg derfor Domstolen både i sag C-34/04 og i sag C-64/04 at træffe følgende afgørelse:

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.